

"Có lẽ anh không hứa yêu em vạn kiếp như bao người đàn ông khác nhưng anh xin hứa sẽ yêu em cả một đời người, chăm sóc và bảo vệ cho em. Tuy ở bên anh em sẽ không bằng những người phụ nữ có người chồng giàu có nhưng dám chắc em là người phụ nữ hạnh phúc nhất!" Từ Kính Giang nắm lấy đôi tay Yến Vân Sanh chân thành nói.

"Em không cần anh đẹp trai, anh có tiền có của, người đàn ông em chọn phải yêu em, ở bên em. Em cũng vậy em không hứa yêu anh vạn kiếp mà em sẽ là cô dâu của anh, làm một người vợ tốt, ở bên anh đến răng long đầu bạc, cả đời chỉ biết có một mình anh thôi!" Yến Vân Sanh hai mắt ươn ướt vì cảm động.

Năm đó họ 26 tuổi, họ cùng nhau đứng trên một lễ đường với nhà hai họ tràn đầy tự tin vào một cuộc sống hạnh phúc ngày sau này.

"Chỉ cần chúng ta yêu nhau là đủ, một mình Tiểu Phương là đủ rồi, anh không sống theo lối sống phong kiến nên em cứ yên tâm, trai gái gì với anh đều được cả mà, em không cần tự trách mình đâu! Ba mẹ anh thì từ từ anh khuyên giải vậy, sức khỏe em không được tốt nếu tiếp tục sinh con thì cả mẹ lẫn con đều không ổn chút nào, con thì còn có thể có thêm rất nhiều đứa nhưng người vợ như em thì anh cả đời này chỉ có một."

Vài năm sau bởi vì sức khỏe cô không được tốt nên khi mang thai đứa con thứ hai là con trai, gia đình chồng cô rất mong đợi vì con đầu lòng đã là con gái nhưng cô bị sảy thai. Anh không

trách cô, trái lại còn tự trách mình. Khi ba mẹ la mắng cô, anh không ngần ngại cãi lại.

"Này Vân Sanh sao đở là anh đối tốt với em, tam giác đen là việc xấu!" Sau khi đám cưới anh đưa cho cô một ống đựng tiền nghiêm mặt nói. "được em sẽ chăm bỏ vào" cô cười hì hì nhận lấy.

Đến ngày cô mất, sao khi chôn cất cho cô xong anh tìm hộp sao vì anh muốn biết đời này anh đã làm bao nhiêu việc có lỗi với cô, mở ra, không có một hình tam giác đen nào cả, chỉ có một tờ giấy: Em chỉ nhớ những điều tốt ở anh!

Đó chính là ngôi sao cô để vào sau đám cưới.